

Kazatel: Josef Hurta**Písně:** 38, 708, 688, 714**Čtení:** Žd 11, 29 – 40**Text:** Žd 11, 1 *Věřit Bohu znamená spolehnout se na to, v co doufáme, a být si jist tím, co nevidíme. K takové víře předků se Bůh přiznal svým svědectvím.*

Dnes je neděle svaté Trojice, a to nám připomíná, že křesťané věří takzvaně v trojjediného Boha, tedy v jednoho Boha ve třech osobách, a sice v Otce, Syna a Ducha svatého. Což ovšem takto řečeno je pouhá dogmatická poučka, snažící se nějakými lidskými pojmy uchopit neuchopitelné. Když vyznávám svou víru slovy: Věřím v Boha Otce Všemohoucího, i v Ježíše Krista, Syna jeho jediného a Pána našeho a věřím v Ducha svatého, tak mě v této chvíli nejvíce zajímá spíš to úplně první slovo, které jediné se týká mě samého – a to je sloveso „věřím“. A moje otázka zní, co že to tedy dělám, když věřím v Boha, ať už Otce, Syna či Ducha? Spousta lidí si slova „věřím v Boha“ vykládá asi takto: „myslím si, že existuje Bůh“. Tedy, že ve víře jde o jakousi myšlenku nebo přesvědčení, tedy víceméně jakýsi světový názor či dokonce jen znalost nějaké nauky. Něco, jako když se ve škole děti naučí, že Praha je hlavní město České republiky nebo že jedna a jedna jsou dvě. Stejně tak se v náboženství naučí, že existuje neviditelný Bůh, který je trojjediný. Na podobném principu leckde ještě funguje způsob konfirmační přípravy – tedy naučit se správné odpovědi na správné otázky. Ovšem, při vší úctě, dá se tu mluvit o víře? Je tohle víra?

Odpověď nalezneme v epištole Židům v 11. kap. „Věřit Bohu znamená spolehnout se na to, v co doufáme, a být si jist tím, co nevidíme. K takové víře předků se Bůh přiznal svým svědectvím.“

Aby bylo zcela zřejmé, oč tu jde, tak ekumenický překlad zdůrazní, že se nejedná o nějaký stav mysli, nýbrž o děj, o jednání se vztahem k Bohu, a proto slovo „víra“ nahrazuje slovesem „věřit“. Věřit Bohu. Věřit Bohu znamená spolehnout se na to, v co doufáme, a být si jist tím, co nevidíme. To je docela výstižná definice víry. Podle ní totiž vírou není pouhé doufání, ani připuštění existence něčeho, co není vidět. Věřit neznámá ani myslet si o něčem, že to může existovat, i když to nevidíme. Věřit neznámá pouhé doufat, že Bůh je. To, co dělá vírou je právě ono spolehnutí. Tedy, když na základě svého doufání začnu nějak jednat. Když se na to spolehnu.

Znázorním to příkladem. Nestací říci: „Doufám, že to auto má dobré brzy“. Víru projeví až tehdy, když se na základě svého doufání s tím autem rozjedu. Pak už jsem na to spolehnul a vsadil jsem na to všechno a možná i riskuji život. Čili věřícím není ten, kdo ze břehu sleduje plavce ve vodě, ale ten, kdo skočí do vody a plave. Věřícím není religionista, který studuje všemožná náboženství, ale ten, kdo se pro jedno rozhodne a začne podle něho žít. Křesťanem není ten, kdo o Ježíši Kristu diskutuje, ale ten, kdo na Krista v životě i ve smrti spoléhá. Věřícím se stávám ve chvíli, kdy přestanu číst bibli jako nezaujatý čtenář, a začnu ji číst jako adresát Božího vzkazu pro mne. Věřícím se stanu, když si Bůh získá moji důvěru a lásku. Kdy jsem ochotný se na Boha spolehnout, vydat se mu na milost, riskovat pro něj vše. Dokud nic neriskuji a nechávám si zadní vrátka, tak Bohu vlastně nedůvěřuji. Jestliže risknu třeba i to, že celé křesťanství může být jeden veliký omyl a já přesto zasvětim svůj život Bohu, pak mohu prohlásit, že jsem věřící. Věřit Bohu znamená spolehnout se na to, čemu věřím. Tzn. jednat tak, jako by ty věci neviditelné nebyly nejisté, ale naopak jisté. Spolehnout na Boha znamená jednat v této jistotě víry. Dovedeno do extrému, víře je v zásadě jedno, zda Bůh existuje či neexistuje, věřící člověk ať tak či tak prostě s Bohem počítá a podle toho ve svém životě jedná a rozhoduje se.

Proč to tak lidé dělají? Někdo si myslí, že lidé věří v Boha proto, že je to jednodušší než o věcech poctivě přemýšlet. Prostě že si jedou podle své víry a víc nepřemýšlejí. Ale je skutečně jednodušší žít s vírou anebo bez víry? Někdo má za to, že víra je jen taková berlička, o kterou se člověk v nouzi opírá, aby to měl v životě snazší. Že se tak snáze vyrovnává s těžkostmi. Ale podle mě je to naopak. Jednat v životě s vírou, že věci neviditelné jsou jisté a spolehlivé, a že na to, v co doufáme se lze plně spolehnout, to je přece mnohem těžší. Když se na světě dějí zlé věci, je těžší věřit, že Bůh to má pod kontrolou. Když se lidem vyplácejí podvody a lži, je těžší věřit, že je lepší poslouchat Boží příkázání. Je prostě těžší cele spoléhat na Boží spravedlnost a být si jist tím, že Pán Bůh všechno vidí a správně posoudí. Ale je pravdou, že skutečně věřící člověk je v pohledu na budoucnost tak nějak klidnější, protože věří, že konec neznamená konec.

Ani moje kázání tu nekončí. Nakonec přichází zásadní otázka. Je-li tomu tak, že důraz je na naší víře, která řídí a určuje naše jednání, pak vlastně žádný Pán Bůh být nemusí, stačí, když my jednáme tak, jako by byl. Na tomto principu možná fungují různé esoterické směry, ale biblická víra to není. Bylo by to jen jakési lidské náboženství, které samo o sobě zdánlivě funguje, a to bez ohledu na existenci Boha.

Biblická víra se ale od obecného náboženství odlišuje tím, že vychází ze skutečného Božího jednání s lidmi. Tak jako víra je praktický čin, tak ani Bůh není nehybně statický, nýbrž je to Bůh jednající. V bibli totiž čteme: „Ne že my jsme si zamilovali Boha, ale on si zamiloval nás. Poznali jsme to tak, že poslal svého Syna jako oběť smíření za naše hříchy.“ A tak my ho milujeme, protože Bůh si napřed zamiloval nás. On si začal, a naše víra, důvěra a láska je jenom naší přirozenou reakcí na jeho důvěru a lásku k nám. Jestliže zahlédneme ve světě jeho jednající ruku, jestli spatříme něco z jeho neviditelné vlády, tak to se v nás rodí víra a začínáme Bohu věřit. A nakonec můžeme dospět i k tomu, že na Boha, v kterého doufáme, se dokážeme plně spolehnout. Tady nejde o nějaký život v iluzi, ale o praktické jednání ve víře, že to, co děláme pro Pána Boha má smysl, i kdyby to lidé kolem nás nechápali a smysl v tom neviděli. Jenže právě k takové víře se Bůh přiznává svým svědectvím.

Modlitba: *Pane, dej at' naše víra neselže. Svůj život však nezakládáme na sobě, ale na tobě a na tvé milosti. Na tebe jsme vsadili svůj život. Amen.*

Přímluvná modlitba: *Pane Ježíši Kriste, ty jsi jedno s Otcem i Duchem svatým. Pros za nás, hříšné, abychom byli jedno v Duchu svatém, abychom se milovali a v lásce snášeli jeden druhého. Modlíme se za tvou církev, aby jednala ve tvém Duchu na základě víry a svůj zrak upírala ke Kristu, který vede naši víru od počátku až do cíle. Modlíme se za ty, kteří v tebe věří jinde a jinak, abychom jim ve víře nebránili. Modlíme se za ty, kteří teprve pronikají do světa víry, kteří hledají své místo v církvi, kteří se snaží zorientovat ve světě i sami v sobě. Dej své církvi, aby stále znovu hledala odpovědi na lidské otázky a nenechala se ukoľébat dojmem, že už zná veškerou pravdu. Pane Ježíši Kriste, ty, který máš porozumění pro nás nedokonalé lidi, zastávej se těch, kdo nemají zastání, ujmej se těch, kdo jsou opomíjeni, braň slabé a nejisté, silné ve víře uč pokoře a snášenlivosti. Svou církev buduj na přesvaté lásce, uč nás poznávat svůj hřích a malomyslné povzbuď. Tvá láska překrývá množství hříchů. To v nás budí respekt a úctu k tobě, který s Otcem i Duchem svatým žiješ a kraluješ po všechny věky věků. Amen.*